

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, ἀποστείλωσι δ' αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΔ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Φριδερίκος ἐγέλα σφοδρῶς. Τὸ προαίσθημά του βεβαίως ὑπῆρξεν ἀπατηλόν. Ὁ Κεργόρν ἦτο πολὺ φαιδρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄγγελος συμφορᾶς.

— Ὅπως δὴποτε, ὑπέλαβεν ὁ Πλεμόν, ἰδοὺ ὅπου ἐπέστρεψες ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὠραῖον τόπον. Καὶ δὲν θὰ εἶσαι νομίζω δυσηρεστημένος, αἱ;

— Ὡ, ὄχι βεβαίως. Τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον αἱ δεκαπέντε ἡμέραι, τὰς ὁποίας διήλθον εἰς Βιλλαφράγκαν ἀπεζημιώθην μὲ τὸ παραπάνω. Παρευρέθην εἰς ἓνα χορόν, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ γίνεταί ἐπὶ πολὺν καιρὸν λόγος εἰς τὴν Νίκαιαν. Ἡ Ἰφιγένεια, ἡ φρεγάτα, ἥτις χρησιμεύει ὡς σχολὴ τῶν δοκίμων, ἐναυλόχει ἐκεῖ. Ἦτο ἀποκρῆ. Ἐλάβομεν λοιπὸν μέρος καὶ ἡμεῖς οἱ ναυτικοὶ εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν ἀνθοβολισμῶν, τὴν ἐσπέραν δὲ ὅλοι εἰς τὸν παννύχιον χορὸν τοῦ θεάτρου. Ἄλλο δὲν σοῦ λέγω. Ἐπρεπε νὰ μὴ τελειώσουν ποτὲ αὐτὰ τὰ πράγματα! Τί ὠραῖαι νέαι, τί ὠραῖαι γυναῖκες ὅπου ἦσαν!... παρευρίσκειτο εἰς τὸν χορὸν τὸ ἄνθος τῆς ἐντοπίου καὶ τῆς παρεπιδημούσης ξένης κοινωρίας. Καλλοναὶ ἀπερίγραπτοι!

Ὁ Φριδερίκος ἐσιώπα ἀναλογιζόμενος τὴν Λευκὴν.

— Ἡ μία ὠραιότερα ἀπὸ τὴν ἄλλην— ἐξηκολούθησεν ὁ Κεργόρν— ὁμιλῶ διὰ τὰς γυναῖκας. Ὡ! ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.

— Τί ; ...

— Μεταξὺ αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὠραιότερων ἦτο καὶ μία, μία νεανὶς ἀπαράμιλλος, θαῦμα καλλονῆς. Ἀληθινά!...

ἔμαθα ὅτι πρόκειται νὰ νυμφευθῇ, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπον μὲ ποῖαν. Ποία εἶνε ἡ εὐδαίμων μνηστὴ σου;

— Θὰ τὸ μάθης μετ' ὀλίγον. Τελείωσε πρῶτα τὴν διήγησίν σου.

— Ποῦ ἤμουν : ... Ἄ, ναί! ... λοιπὸν μία νεανὶς ἐξαίσιος, τὴν ὁποίαν καὶ σὺ παρετήρησες πρὸ ἐνὸς ἔτους. Ὅλοι οἱ συναδελφοί μου ἔχασαν τὸ μυαλό των. Ὅλοι τὴν περιεποιούντο, τὴν ἐκολάκευον, αὐτὴ δὲ ἀπεδέχετο προθύμως τὰ ἀποτείνόμενα εἰς αὐτὴν φιλοφρονήματα. Ἀλλὰ πλησίον τῆς ἔστεκεν ἓνας νέος κύριος, πολὺ ἐνοχλητικὸς, καὶ μάλιστα πολὺ βλαβερὸς διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς νεανίδος.

Ὁ Φριδερίκος, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν, ἠσθάνθη αἰφνιδίαν ἀδιαθεσίαν. Ἡ ὄψις του ἡλλοιώθη. Ὁ Κεργόρν ἐξηκολούθησε :

— Τί πλάσμα, φίλε μου! Δὲν ἔμπορεῖ τις νὰ φαντασθῇ ὠραιότερον. Ἄλλ' ὅμως παράδοξος χαρακτήρ, ἰδιότροπος, γυνή, ἡ ὁποία εἰς ἐμὲ ἤθελεν ἐμπνεύσει φόβον.

— Καὶ πῶς λέγεται ; ἠρώτησεν ὁ Φριδερίκος μετὰ φωνῆς βραχνῆς.

— Δεσποινὶς Λευκὴ Διλλιέρ.

Ὑπάρχουσι στιγμαὶ κρίσεως, καθ' ἃς βλέπει τις ἐρχομένην τὴν ὀδύνην πρὶν ἢ τρωθῇ ὑπ' αὐτῆς, ὥσει ἡ ἀστραπή, ἡ κεραυνοβολοῦσα, νὰ ἐφώτιζε πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ προσβαλλομένου. Αὐτὴν τὴν σκληρὰν αἴσθησιν ἐδοκίμασεν ὁ Πλεμόν. Ἐγίνωσκε τὸ ὄνομα, πρὶν ἢ προφερθῇ. Τὸ εἶχεν ἀναγνώσει, οὕτως εἶπεῖν, ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ φίλου του πρὶν ἢ τὰ χεῖλη του ἀρθρώσωσι τὰς συλλαβάς. Ὁ Κεργόρν εἶδε τὴν ταραχὴν του.

— Αἱ!... εἶπεν αἰφνης. Τί σοῦ ἤλθε, Φριδερίκε;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ νέος μειδιδὼν μελαγχολικῶς. Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ Διλλιέρ εἶνε μνηστὴ μου.

— Αἱ! ἐπιθύρισε δυσθύμως ὁ Κεργόρν. Τί ἀνόητος ὅπου εἶμαι.

Εἶτα δὲ μεταβάλλων ἀμέσως γνώμην :

— Αἱ, καὶ τί μὲ τοῦτο ; εἶπεν. Τί εἶπα τάχα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἱκανὸν νὰ σοῦ προξενήσῃ παρομοίαν συγκίνησιν ; Τί περιέχον οἱ λόγοι μου ;

— Φίλτατέ μου Παῦλε, μάθε ὅτι ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας εὐρισκόμενῃ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἐκεῖνη δὲ ἥτις μέλλει νὰ γείνη σύζυγός μου οὔτε κἂν ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγιείας μου. Δὲν ἀρκεῖ δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἤμην κλινήρης, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, αὐτὴ ἐκεῖ πέραν ἐχόρευεν, ἐπεδείκνυε τὴν καλλονὴν τῆς, ἀπεδέχετο τὰ φιλοφρονήματα τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, καὶ μάλιστα, καθὼς συνάγω ἐκ τῶν λόγων σου, τοὺς ἐνεθάρρυνεν!

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ὅπως εἰς Κάννας ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς ἐπαύλεως Ἐριν, ἔκλαυσεν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐξ ὀδύνης. Ἡ ἀμαξία ἐβαινεν ἐντὸς σκοτεινῆς δεινροστοιχίας, οἱ δὲ περιπατῆται ἦσαν σπάνιοι ἐνεκα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους. Διὰ τοῦτο οὐδεὶς εἶδε τὰ δάκρυα τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου χαρακτῆρος.

Ἐν τούτοις ὁ Κεργόρν προσεπάθει νὰ τὸν καταπραῖνῃ.

— Νόστιμον πρᾶγμα! Συλλογίσου δὲ λιγάκι!... Βλέπω ὅτι εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος, ἀφότου σὲ ἐγνώρισα, ἀπαισιόδοξος καὶ ἀπεπιζόμενος διὰ τὸ παραμικρόν. Τί σημαίνει ἂν ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ χορεύῃ ἢ δὲν χορεύῃ ; Μήπως τὸ τοιοῦτο ἐμποδίζει τὰ αἰσθήματα. Ἄλλ' αὐτό, φίλε μου, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ θέσις τῆς, τὸ ἐπιβάλλει ἡ κωνικὴ τῆς περιωπῆ. Ὅταν κανεὶς νυμφεύεται νέαν ἑκατομμυριούχον πρέπει νὰ παραδεχθῇ καὶ τὰ ἐλαττώματά τῆς, καθὼς καὶ τὰ προτερήματα. Ἐπειτα τί ἐλαττώματα!... τὸ λέγει ὁ λόγος αὐτό. Ἐνα διαμάντι χρυσόδετον ἔμπορεῖ δὲ καὶ νὰ ἔχῃ μίαν λάμψιν ἐνοχλητικὴν. Αὐτὸ μάλιστα, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε ἓνα χάρισμα ἐπὶ πλεόν. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰς φιλαρέσκους γυναῖκας, ἂν θέλῃς νὰ ξεύρης.

Καὶ ἐκόπιαζεν εὐρίσκων ἐξηγήσεις καὶ ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις. Ὁ Φριδερίκος λίαν σκυθρωπὸς δὲν τὸν ἤκουεν. Τέλος ὁ Κεργόρν συνεπέρανε μὲ τὴν συνήθη του ζέσιν :

— Ἐπειτα, φίλε μου, εἶσαι καὶ σὺ πολὺ δύσκολος!... Ἐπὶ τέλους, ἀκόμη δὲν εἶνε σύζυγός σου. Ἀφοῦ γείνη, τότε θὰ ἔμπορῃς νὰ τὴν ἐπιπλήξῃς.

Ὁ δυστυχὴς Κεργόρν εἰς μάτην ἠγωνίζετο, πᾶσα λέξις του καθίστα δυσχερεστέραν τὴν περίστασιν. Ὅσον μᾶλλον προσεπάθει νὰ μετριάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του, τόσοον μᾶλλον ἐπιτρώσκετο ἡ καρδία τοῦ Πλεμόν.

Ὅτε καλῶς ἐνόησε τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος τοῦ φίλου του, ὁ Κεργόρν συνησθάνθη ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς πᾶσα προσπάθεια. Ὁ Φριδερίκος, καταπνίγων βιαίως τὴν λύπην του καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, μὴ δικαιλογῆσαι. Ὅ, τι ἔγεινεν, ἔγεινεν. Τὸ ὄνειρόν μου ἦτο πολὺ ὠραῖον καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἐπρεπε ἐγὼ νὰ μὴ τὸ ἀποδεχθῶ ποτέ, οὐδὲ κατὰ τὸ φαινόμενον. Τώρα ἐξηγῶ τὰ πάντα καὶ τὴν σιωπὴν τῆς Λευκῆς καὶ τὴν σιωπὴν τῆς μητρὸς μου. Ἐτελείωσεν.

— Τί ἐτελείωσεν ; ἀνέκραξεν ὀρμητικῶς ὁ Κεργόρν. Ἡ ἐρωτικὴ σου περιπέτεια ; Θὰ ἤμην ἱκανὸς νὰ σκάσω, ἂν ἐγινόμην πρόξενος τοιοῦτου πράγματος. Ἄ! ὄχι, ὄχι! Σὺ εἶσαι παράφρων, μανιακός, ἀφοῦ ἐκλαμβάνεις οὕτω τοὺς λόγους μου. Μεγάλην σημασίαν ἀποδίδεις εἰς αὐτοὺς. Ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ εἶνε νέα τοῦ καλοῦ κόσμου, ἀπειρος ἀκόμη, ἡ ὁποία ἔμπορεῖ ν' ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης καρδίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχῃ διὰ τοῦτο τὸ ἐπίσημον ναί, βεβαιώσου ὅτι θ' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὰ στολίδια καὶ τὰς διασκεδάσεις, ὅπως καὶ σὺ θ' ἀφήσῃς τὰς τορπίλλας καὶ τὰ θωρηκτά. Διότι, καταλαμβάνεις, ὅτι δὲν ἔμπορεῖ τις ποτε νὰ εἶνε καλὸς ναυτικός, δηλαδὴ νὰ ἀγαπᾷ ὀλοψύχως τὸ ἐπαγγελματίου, ὅταν ταξιδεύῃ καὶ ἀναγκάζεται ν' ἀφίνη εἰς τὴν οἰκίαν του σύζυγον, τὴν ὁποίαν λατρεύει, ἥτις εἶνε ἀξία τῆς ἀγά-